

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska

przy udziale oskarżyciela publicznego: E. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 17 września 2015 roku, 28 stycznia 2016 roku w W.

sprawy przeciwko **R. C.**

synowi E. i R.

urodzonemu (...) w G.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 27 października 2014 roku około godz. 13:55 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ul. (...) na wysokości posesji nr (...), naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem B. nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, przez co doprowadził do zderzenia z samochodem A. nr rej. (...), uszkadzając oba pojazdy, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.),

2. w miejscu i czasie jak w pkt. 1 naruszył zasady przewidziane w art. 38 pkt.

2 i 3 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki B. nie posiadał przy sobie i nie okazał podczas kontroli dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu do ruchu (dowodu rejestracyjnego) oraz dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub opłacenia składki tego ubezpieczenia,

tj. o wykroczenie z art. 95 kw w związku z art. 38 pkt 2 i 3 Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zmianami),

I. obwinionego R. C. w granicach zarzutu z pkt. 1 uznaje za winnego tego, że w dniu 27 października 2014 roku około godziny 13:55 w W. na ulicy (...), na wysokości posesji nr (...), kierując samochodem B. nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać - samochodowi A. nr rej. (...), zmuszając ten pojazd do nagłego hamowania, celem uniknięcia kolizji, który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw oraz uznaje za winnego czynu z pkt. 2, który to czyn

kwalifikuje z art. 95 kw i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty i zryczałtowanych wydatków postępowania, a na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w pozostałej części od zapłaty kosztów sądowych, to jest od pozostałych wydatków, określając że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 3118/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2014 roku około godziny 13.55 obwiniony R. C. kierował samochodem marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Obwiniony jechał ulicą (...) w W.. Poruszał się prawym pasem ruchu jezdni drogi jednojezdniowej i jednokierunkowej, posiadającej dwa pasy ruchu. Pasażerem w tym pojeździe był M. Z..

W tym samym miejscu lewym pasem jezdni, za obwinionym, jechał H. C., który kierował samochodem marki A., nr rej. (...).

Obwiniony zamierzał zaparkować pojazd na wolnym miejscu po lewej stronie, w okolicy posesji nr (...) ulicy (...). Podjął więc w pierwszej kolejności manewr zmiany pasa ruchu na ten, którym jechał H. C. samochodem A.. Obwiniony, kierując swoim samochodem marki B., podczas wykonywanego manewru zmiany pasa ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki A., wjeżdżając przed niego, czym zmusił H. C. do nagłego hamowania, celem uniknięcia kolizji. Do zderzenia pojazdów nie doszło.

R. C., wykonując manewr zmiany pasa ruchu z prawego na lewy, nie zachował szczególnej ostrożności, swoim manewrem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniony nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) do ruchu - dowodu rejestracyjnego oraz dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub opłacenia składki tego ubezpieczenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego R. C. (k. 104-105, 31);
- częściowo zeznania świadka H. C. (k. 105, 15);
- zeznania świadka M. Z. (k. 105, 18);
- notatkę urzędową (k. 1-2);
- szkic (k. 3);
- ekspertyzę (k. 109-116);
- plan organizacji ruchu (k. 118, 120-121);
- opinię biegłego za zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych (k. 150-170).

Obwiniony R. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu z art. 86 § 1 kk. Nie kwestionował wykroczenia z art. 95 kw. Wyjaśnił w szczególności, że nie było zderzenia samochodów, stłuczki. Na samochodach nie było śladów. Wskazał, że szukał miejsca parkingowego po lewej stronie. Jechał prawym pasem

z włączonym kierunkowskazem. Zauważył miejsce parkingowe, wykonał skręt kierownicy, samochód wjechał na sąsiedni pas ruchu i obwiniony zorientował się, że zajeżdżał drogę innemu samochodowi. Pokrzywdzony „zaparkował na jego drzwiach” (k. 104-105, 31).

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego R. C. są wiarygodne i zasługują na uwzględnienie w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia sprawstwa obwinionego przypisanych mu w wyroku czynów.

Obwiniony już w toku czynności wyjaśniających nie kwestionował faktu, że nie posiadał wymaganych dokumentów (k. 31). Powyższe wynika z treści notatki urzędowej (k. 1v) i nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Obwiniony co prawda nie przyznał się do wykroczenia z art. 86 § 1 kw, w postaci opisanej we wniosku o ukaranie, ale de facto nie kwestionował, że podczas zmiany pasa ruchu zajeżdżał pokrzywdzonemu drogę i zmusił go do nagłego hamowania. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne – nie są sporne, korespondują z treścią zeznań świadków H. C. i M. Z.. Wiarygodne są także wyjaśnienia obwinionego co do braku zderzenia pojazdów. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego zostały potwierdzone wnioskami biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych. Niemniej jednak stwierdzić w tym miejscu należy, iż okoliczność ta nie wpływa na sprawstwo obwinionego czynu z art. 86 § 1 kw w przypisanej mu w wyroku postaci. Aby zaistniało wykroczenie z art. 86 § 1 kw, nie musi dojść do zderzenia pojazdów biorących udział w zdarzeniu drogowym.

Świadek H. C. potwierdził, że obwiniony - zmieniając pas ruchu - nie ustąpił mu pierwszeństwa i samochód obwinionego „oparł się” na jego pojeździe. Świadek gwałtownie hamował, aby uniknąć kolizji. Zeznał, że w jego samochodzie powstały minimalne, znikome uszkodzenia; jego zdaniem został starty lakier na pewnym odcinku (k. 105, 15).

Świadek M. Z. również potwierdził, że obwiniony jechał prawym pasem i chciał zaparkować po lewej stronie. Nie odczuł zderzenia pojazdów (k. 105, 18).

Uznać zatem należy, że zarówno zeznania wskazanych wyżej świadków, jak i wyjaśnienia obwinionego są zasadniczo zgodne co do przebiegu zdarzenia opisanego w wyroku. Obwiniony, kierując swoim samochodem marki B., podczas wykonywanego manewru zmiany pasa ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki A., wjeżdżając przed niego, czym zmusił H. C. do nagłego hamowania, celem uniknięcia kolizji.

Biegły sądowy z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. A. po analizie zebranego materiału dowodowego stwierdził w opinii pisemnej, że kierujący samochodem B., poruszając się oznaczonym prawym pasem ruchu jezdni drogi jednojezdniowej i jednokierunkowej ulicy (...), posiadającej dwa pasy ruchu, był obowiązany, poza włączeniem lewego kierunkowskazu, do zachowania szczególnej ostrożności przed podjęciem przez niego manewru zmiany pasa ruchu – upewnienia się o sytuacji na lewym pasie ruchu, na który zamierzał wjechać. Niezachowanie szczególnej ostrożności przez obwinionego było powodem, że stworzył on stan zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego. Jednocześnie biegły stwierdził, że brak jest korelacji deklarowanych okoliczności zaistnienia przedmiotowego zdarzenia z udokumentowanymi uszkodzeniami w samochodzie A. w aktach jego szkody i w dokumentacji fotograficznej, zawartej w ocenie technicznej samochodu B., co nie potwierdza, że doszło do zderzenia prawego boku nadwozia samochodu A. z lewym boki nadwozia samochodu B. (k. 150-170).

Sąd uznaje za wiarygodne wnioski opinii biegłego. Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została ona sporządzona przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie - osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia została sporządzona w sposób jasny i precyzyjny. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu oraz wzajemnie ze sobą korespondujące w zakresie istotnym z punktu

widzenia odpowiedzialności obwinionego – uznać należy za logiczne. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby opinię tę kwestionować.

W świetle wniosków opinii uznać należy, że nie wystąpiło na miejscu zderzenie pojazdów - kolizja, która skutkowałaby uszkodzeniem pojazdów. Sam pokrzywdzony kierowca samochodu A. w swoich zeznaniach twierdził, że doszło do „oparcia się” pojazdów; „jego zdaniem” został starty lakier na pewnym odcinku. Nie są to zeznania składane w sposób pewny. Z protokołów oględzin pojazdów (k. 4, 5) sporządzonych na miejscu przez funkcjonariusza Policji wynika, że oba samochody posiadały liczne uszkodzenia. Protokoły te nie świadczą jednakże, że uszkodzenia powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Z opinii biegłego wynika, że samochód A. musiał uczestniczyć w co najmniej dwóch kolizjach i brakuje korelacji geometrycznej wszystkich wykazywanych stref uszkodzeń w lewym boku samochodu B. z wykazywanymi uszkodzeniami prawego boku samochodu A. (k. 152v, 153, załączniki nr 3 i 4 – k. 159-160). Przedmiotowe protokoły oględzin nie mogą zatem stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie niniejszej. Podnieść w tym miejscu jeszcze raz należy, że okoliczność, czy doszło do ewentualnych uszkodzeń pojazdów nie ma istotnego znaczenia z punktu widzenia sprawstwa obwinionego przypisanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw, do którego znamion nie należy uszkodzenie pojazdów uczestniczących w zdarzeniu drogowym.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe protokoły i dokumenty ujawnione w toku rozprawy. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność i strony dokumentów tych nie kwestionowały.

Odnośnie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych obwinionemu

Sąd w wyroku opisał czyn z art. 86 § 1 kw przypisany obwinionemu pod kątem ustawowych znamion tegoż wykroczenia.

Pierwszy z czynów przypisanych obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw (zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym), drugi zaś - art. 95 kw (prowadzenie pojazdu bez wymaganych dokumentów).

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do konieczności nagłego zahamowania pojazdu pokrzywdzonego, celem uniknięcia kolizji, która mogła zagrozić zdrowiu osób uczestniczących w przedmiotowym zdarzeniu.

W przedmiotowej sprawie do zdarzenia drogowego doszło w wyniku niezachowania przez obwinionego należytej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nieustąpienia pierwszeństwa innemu pojazdowi poruszającemu się po pasie, na który obwiniony zamierzał wjechać.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym - kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać. Obwiniony nie zastosował się do wyżej wskazanych zasad.

Obwiniony popełnił także wykroczenie z art. 95 kw, nie stosując się do przepisu art. 38 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu wymagane dla danego rodzaju pojazdu lub kierującego: dokument stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu oraz dokument potwierdzający zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowód opłacenia składki za to ubezpieczenie.

Prowadzenie pojazdu na drodze publicznej bez wyżej wskazanych dokumentów wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 95 kw.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczeń, a nie jedynie czynów zabronionych. Jego czyny są bezprawne (naruszają normę sankcjonowaną i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalne (realizują wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodne (są czynami społecznie szkodliwymi), są to również czyny zawinione przez obwinionego (popełnione w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swoich bezprawnych, karalnych i społecznie szkodliwych czynów nie dał posłuchu normom prawnym.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Stosownie do treści art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za dwa wykroczenia, wymierzył łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę – art. 86 § 1 kw.

Wymierzając karę obwinionemu R. C. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 86 § 1 kw był znaczny. Mają na to wpływ: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, sposób działania sprawcy, który poprzez niezachowanie należytej ostrożności i nieustąpienie pierwszeństwa innemu pojazdowi spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością łagodzącą jest niekaralność obwinionego (k. 96, 97).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 600 złotych – przy uwzględnieniu okoliczności wskazanych w art. 24 § 3 kw, w tym dochodów sprawcy jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał także na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego oraz zważał, aby była ona sprawiedliwa w odbiorze społecznym.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 60 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz wydatki postępowania w kwocie 140 złotych, obejmujące: zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych), ryczałt za badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (2 x 20 złotych), których wysokość ustalono na podstawie – odpowiednio: § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Orzeczenie o kosztach oparto także na przepisie art. 624 § 1 kpk, który na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że przemawiają za tym względy słuszności. Obwiniony nie powinien ponosić kosztów opinii biegłego, skoro jej wnioski były zgodne z wyjaśnieniami obwinionego odnośnie braku zderzenia pojazdów.